

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

10. Sitis, miraculosa aquaru[m] largitione, à Sanctis restincta.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45686

in Christo iustificatis, ad consummationem conferret. Fontes ergo sunt sacramenta, & inter hos aqua viua sacri baptismatis, vnde diuina in homines gratia dimanat.

¶

Hæc magna aquarum ornamenta beneficiaque esse, quis neget, vsque ad spiritum animamque penetrantia; cum magni fiant alij Sancti, qui vel ad sitim corporis duntaxat restringendam, Moysen imitati, aquas æstantibus fontibusque sunt diuinitus largiti? Recens est, quod de S. Isidoro Hispaniæ colono, ex historia vitæ atque imagine illius didicimus; cui idem fuit, scipione terram &

Niceph. lib. 14. cap. 45.

fontem eruere. Refert Nicephorus, Donatum Eureæ, in Epiro, antistitem, cum aliquando, ex itinere fessus, comites aquæ penuria languentes conspicatus esset; primum DEVM precatum, deinde terram manu fodisse, atque illico fontem aquæ viuæ produxisse,

Marul. lib. 4. cap. 2.

quæ viâ comites ad itineris laborem recreauit. Quod hic manu, Antoninus (martyr Apameæ passus) virgâ fecit, quâ vbi humum percussit arenam, nec vllis aquis rigatam, illico fons exiit, cuius potu refocillatus, iam hilarior ad martyrium cucurrit. Idem præ-

idem ibid.

stitit Basolus Rhemensis Abbas, in Galliæ partibus, dum montem solitarius incoheret, nec aquam haberet, fontem precando de rupe elicit. Quod hi pro se fecerunt; idem alij impetrarunt, in gratiam aliorum. Nam D. Franciscus, dum rustici cuiusdam sitim, in solitudine, miseratur, oratione terram dirupit, è cuius vulnere, in vicem sanguinis, fons emicuit, cuius haustu, qui moribundus sicco ore vix anhelabat, restitutus sibi, saluè vixit. Cum Haimo dux, in venatione immodicè sitiret, tetigit, baculo terram Iodocus monachus, & reddita est illi extemplo aqua, ex arido solo; quasi ad cel-

Petrus de Natalibus lib. 1. cap. 65.

Vinecr. l. 24.

lam pulsasset, aut tanquam si dolium perfodisset. Dedicabat Dunstanus Cantuariensis Archiepiscopus Ecclesiam quandam, magna hominum multitudine confluente. Defecit populo sitienti aqua; pedo igitur terram verberauit; & quasi testam aqua plenam rupisset, ita mox fons copiosus sese effudit, qui à Vincentio scribitur hodiernum vsque in diem manare, vt nomen quoque Dunstani largissimè dimanet, per orbem. Quid longè excurrimus, cum celeberrimos eiusmodi fontes, in vicinia nostra, habeamus? S. Corbiniani Frisingæ; S. Wolfgangi Ratisponæ; trium Exulum ad pagum Oettingam? Ac, ne oleum desit, laudatissimum manat S. Quirini,

in De-

in Degernsee; & Eichstadij S. Walpurgæ. Sed neque ille fons mihi tacendus est, quamuis longè petendus, qui ab Edinburgo Scoriæ vrbe, plus minùs duobus passuum millibus, scaturit, cui lucidissimi olei guttæ innatant, eâ mensurâ & numero, vt, si nihil inde collegeris, nihilo plus confluat: quantumuis autem abstuleris, nihilo minùs remaneat. Natum esse aiunt, effuso illic oleo D. Catharinæ, quod ad D. Margaritam, ex monte Sinai adferebatur. Fidem rei faciunt, fonti nomen D. Catharinæ inditum; atque in eiusdem honorem facellum juxta, D. Margaritæ iussu, ædificatum. Valet id oleum, cõtra cutis scabritiem. Nempe, quia D. Catharina fuit vna ex prudentibus virginibus, quæ exeuntes *obuiam sponso & sponsa acceperunt oleum in vasis suis, cum lampadibus*: idcirco voluit & illam, oleo ad sepulchrum apposito, oleoque à sepulchro eius ablato diuinus Sponsus illustrare. Similia extant complura; quorum vnum Egnatius recenset de Narcisso Hierosolymitano Episcopo: qui, cum, Pascharis festo die, oleum defecisset, aquam, loco olei in vsum luminum infundi iussit. Quæ, quàm primùm in oleum versa, sic accensa est, vt omnibus spectaculo esset. Neq; finis fuerit, si aut olei, aut aquarum fontes saluberrimos, vel solius Germaniæ velim commemorare. E quibus satis fit clarum, miraculum Moyfis, rupem in laticem soluentis, *oleumq; de saxo durissimo* elicientis; sæpiùs fuisse, etiam apud nos Christianos, restauratum. Quibus miraculis aquarum gloria, præstantiaque diuinitus commendatur.

Nec mirabiles duntaxat fuere Sancti, dum sitientibus aquæ potum præbuerunt, sed longè mirabiliõres, quando non solum aquas frugalissimè, in Eremo, atque inter diuturna ieiunia; sed etiam cum eas adeò copiosè hauserunt, vt suffocarentur. Clariùs loquar. Aquæ martyres fecerunt; & martyrijs sunt consecratæ. Colit, ob id, Clementem Romanum quotannis Ecclesia, quem submersum mare ipsum coluit, ad Angelicum illius sepulchrum adituris se reducens, atque iter patefaciens. Leguntur præterea & alij Martyres, per aquam, ad cælum transisse; vt Ascla, Anastasius Aquileiensis, Florianus, Hesy chius, sub Diocletiano; Theogenes, sub Licinio; Claudius Tribunus, sub Numeriano; Callixtus Papa, sub Alexandro Seuero, Symphorosa, sub Adriano: item A-

K

pollo-

Matth. 25. 43

Egnat. lib. 8:
cap. 11

XL